

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 14. De tentationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

Sic currite, ut comprehendaris. 1. Cor. November.
9. 24.

Quidquid verò minùs est fervoris, humilitas suppleat puræ confessionis.

DIES XIV.

De Tentationibus.

I.

AD tentationem parare nos debemus, ut primùm cultui divino nos addicere statuimus. Ad id Spiritus sanctus nos hortatur: aliquoties nihil magis timendum, quàm non tentari: hoc enim non rarò signum est, nos à Deo deferi, vel à Diabolo contemni, vel ab eo considerari, ut sibi obnoxios, qui ipsius tyrannidi non ampliùs se subducturi sint. Non ampliùs ab eo impugnamur, quia ei non ampliùs resistimus. Homines sanctissimi fuere tentati; qui si tentati non fuissent, ad tam sublime sanctitatis fastigium evecti non fuissent. Christus ipse Sanctorum omnium sanctissimus tentatus fuit; cùm enim is caput nostrum esset, imbecillitarum nostrarum particeps esse, virèsque suas impertiri nobis voluit; cùm archetypon nostrum esset, exemplo suo

L

mo.

November, modum, contra tentationes pugnandi docere nos voluit; cum denique Redemptor noster esset, tentationis vilitati se submittere, & gratias nobis ad eis resistendum necessarias mereri voluit. Tentatio plerumque effectus est invidiae Dæmonis, & odij, quo in nos fertur. Non raro etiam oritur è perversitate nostra. Quamdiu caro spiritui adversabitur, tamdiu pugnandum nobis est. Heu me! Domine, mecum ego circumfero hostem mihi infensissimum, si tu in me, & mecum contra me non pugnas, actum est de me.

II. Deus per tentationem non raro virtutem nostram explorat. 1. Eam permittit ob rationes nobis utiles, ut nempe virtutem nostram experiatur, eamque *Tobia 12.13* in lucem protrahat: *Quia acceptus eras Deo, inquit Angelus Tobia, necesse est, ut tentatio probaret te.* 2. Eam permittit, ut ostendat nobis infirmitatem nostram, & quàm parùm nobismet ipsis fidere, propriaque virtute niti nos deceat. 3. Eam permittit, ut nos compellat, ad opem suam implorandam; cum experientia impotentiae nostrae tam potentibus resistendi hostibus felicem quandam necessitatem nobis imponat, ad ipsum confugiendi, qui

qui solus omne robur nobis tribuit. 4. November.
 Eam permittit, ut nos mundos reddat;
 Spiritus enim sanctus asserit, quod, *Proverb. 17.*
 quemadmodum ignis probat, & mundat
 aurum, sic tentatio magis, ac magis pro-
 bet, & emundet hominem justum. 5.
 Deus tentationem permittit, ut nobis
 ansam præbeat virtutes exercendi, & ac-
 quirendi: cum eæ obtineri non possint,
 nisi exerceantur, nec bene exerceri, nisi
 tententur. 6. Deus tentationem per-
 mittit, ut medium nobis suppeditet, co-
 ronam promerendi, quam nonnisi pug-
 nando meremur: pugna verò non est,
 ubi hostis non est. Denique tentationem
 permittit, ut à certa quadam negligentia,
 & periculosa securitate, quam pax ni-
 mium diuturna in nobis fover, nos re-
 trahat, & vigilantiam, fervoremque in
 nobis excitet. Non igitur peto, Domi-
 ne, ut penitus me liberes à tentatione,
 quæ mihi tam fructuosa esse potest; sed
 solummodò, ne me ei succumbere patia-
 ris.

III. Ad impugnandam seriò tentatio-
 nem oportet 1. Tentationi ansam non dare
 juxta consilium Apostoli. *Nolite locum Ephes. 4.*
dare Diabolo. 2. Si ab ea nos impugnari 27.
 sentimus, nobis persuadere, eam à dia-
 bolo

November,

*Resistite
autem dia-
bolo, & fu-
giet à vobis.
Jacob. 4, v.
7.*

bolo excitari. Et hoc ad incutiendum nobis illius horrorem sufficit. 3. Tentationi non auscultare, sed ab ea mentem avertere eadem promptitudine, qua ignem fugeremus, si ab eo derepente appeti nobis contingeret. 4. Non nimium animo versare tentationis argumentum in materia castitati contraria sub obtentu inquirendi, an huiusmodi tentationi fuerimus immorati. 5. Sedulo nobis ipsis invigilare nos oportet, ut modo præsentia Dei recordemur, nobisque persuadeamus, Deum nos intueri, gratia suâ defendere, ad pugnam animare spe coronæ, quam nobis ostendit, modo cruciatuum Christi memores esse, ut ad sanctissima ipsius vulnera, maximè verò ad vulnus cordis confugiamus. 6. Frequenter ad orationem nos recipere, ad quam obligamur, ubi tentatio nos urget. Animum denique non despondere ob nostros lapsus; sed cum nostri confusione, & confidentia surgere.

Inquire in te, ut intelligas, an omnes hæc regulas observes, ubi de impugnanda tentatione agitur.

Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos tentari supra id, quod potestis. 1. *Cor. 10, 13.*

Tum

Tum maximè oppugnaris , si te im-November
pugnari nescis. Hieron.

DIES XV.

De Fuga Occasionum.

I.

DEUS à fidelitate sibi insita succurrere nobis in tentatione obligatur , nisi ipsimet ei nos implicuerimus. Id in pluribus sacrarum Litterarum locis nobis pollicetur: *Quoniam in me speravit , liberabo* ^{psal. 90. 14.} *eum , protegam eum. Imò Angelis suis mandavit de te , & in manibus tollent te , ne forte* ^{Math. 4. 6.} *offendas ad lapidem pedem tuum. Si verò ipsimet tentationi inhiamus , occasionem quærendo , Deus promissis suis exsolvitur , imò hæc ipsa fidelitas ipsum cogit , ut nostro nos arbitrio relinquat : cùm difertè nobis prohibeat , ne Dominum tentemus. Et verò quid est tentare Dominum , nisi ope divinæ gratiæ immoderatè niti , atque insuper habita Dei prohibitione , peccandi periculo sese committere ? Annon id prohibet , cùm dicit : Qui amat* ^{eccles. 3. 27.} *periculum , in eo peribit ? Et sic eadem fidelitas , quæ Deum obligat ad succurren-*

L 3

dum